

# Лепотица и звер

Приредила Луи Стоуел  
Илустровао Виктор Тавареш

Језички саветник: Алисон Кели,  
Универзитет Роухемптон



Превели  
Ива и Никола Пајванчић



# Садржај

<b>Прво поглавље</b> Лепотица	7
<b>Друго поглавље</b> Звер	12
<b>Треће поглавље</b> Спреми се за смрт!	21
<b>Четврто поглавље</b> Лепотица и звер	31
<b>Пето поглавље</b> Лепотица истражује	39
<b>Шесто поглавље</b> Преварена	54
<b>Седмо поглавље</b> На самрти	59



Прво поглавље

# Лепотица

Некада давно живео је један веома богат човек по имену Пјер, који је својим трима кћерима давао *баш све* што пожелеле.

Ја волим  
своје  
кћери.

Ја волим  
поклоне.





„Донеси нам рубине и свилу!“, тражиле су Софи и Мари, његове старије кћери.

О, и сатенску хаљину!

И бисере.



Пјер се окренуо својој најмлађој кћери.

„Лепотице, да ли ти нешто желиш?“, упитао ју је.

„Могу ли да добијем једну ружу?“, упитала је Лепотица. „Оне у нашој башти увек увену.“

„Питам се зашто“, рекла је Мари.

„То је права загонетка“, додала је Софи. „И *й*рава штета, кад их ти толико волиш.“



Пјер се поздравио с кћерима па је одја-  
хао на свом отменом белом коњу.

Док је тако јахао, ваздух испуни густа  
магла. Пјер није могао да види пут пред  
собом, па чак ни коња под собом.





Наставио је наслепо,  
све док се изненада...



...магла није повукла и открила један  
велики замак.

Пјеру стаде дах. „Где сам то ја?“

Друго поглавље

# Звер

Пјер је дојахао до капије замка. Она се отвори уз сабласну шкрипу.





Ушао је у двориште. Када је дигао руку да закуца на врата, она су се сама отворила.

„Ехеј!“, викнуо је. Нико му није одговорио. Пробао је поново. „Ехеј?“ Пјер је, међутим, чуо само одјек сопственог гласа како се одбија о камене зидове.



„Шта се то овде збива?“, прошапутао је, а срце му је брже закуцало. Онда је осетио примамљив мирис, од кога му је потекла вода на уста, па је заборавио на страх.

Пјер је пратећи мирис наишао на дивну гозбу. Несигурно је сео за трпезу. „Где су гости?“, рекао је себи у браду.





Пред њега долете пун тањир и он изненађено ускликну. Међутим, било му је хладно и био је много гладан а храна је прелепо мирисала.

„Надам се да ми нико неће замерити“, помислио је и узео сребрну виљушку.

Невидљиве руке сипале су му опојно, слатко вино.





Пошто се онако уморан заситио, Пјер је устао од стола. Истог часа, пред њим се појави кревет. Пјер је био превише исцрпљен да се много чуди. Просто је легао... и чврсто заспао.



Пробудио се у прелепој спаваћој соби. На столици поред кревета чекала га је гомила чисте одеће. Савршено му је одговарала.